

ва дѣло не знаеш, привлижиса на шмѣта да го извади. Колько са оплаши, като не го намѣри тамъ! И така спѣши камъ вратѣта та си, и рече имъ съ жалостъ: Нема малый ни братъ — какво да правимъ? Кѣдѣ да идемъ нѣкъ? Оваче немилостивни тѣ мѣ вратѣе безъ да слѣшатъ жалостны тѣ Рѣнмови рѣчи, заклаха шре, наврзвиха шаренъ тѣ Іосифовъ дрѣха въ шренъ тѣ кривъ, проводиха ѿ на отца си, и мѣ ѿ швиха съ тези рѣчи: Тѣхъ дрѣхъ смѣ намѣрили, виждѣ, да ли не е Іосифа? Иковъ дрѣхъ тѣ като позна, жалостно викна: Ахъ, тамъ е дрѣха та на мой сынъ! Лютъ звѣрь разстерзалъ *) е мой Іосифъ. Раздра одеждъ тѣ си, насипа пепель на главѣ си придадися съзвѣмъ на скорвь и на плачь, и не е можалъ да забрави сына си Іосифа за много дълго врѣмѣ. Всички тѣ мѣ сынове и дщери събрахася на около мѣ, за да го оутѣшатъ. Но люта и дълзвѣска рана была мѣ е въ сърдце то, нито е искалъ оутѣшенѣа да слѣша. До гроба горко да плачи, твърдѣ е наѣмилъ неутѣшимый Иковъ. Ахъ — често онъ повиквалъ — скзрвь и жалость сыновна скоро при него въ гроба ще мѣ преведе!

§. 42. Іосифъ въ Пентефрѣевъ домъ.

Кѣнто е Боговоазливъ, мѣдръ, вѣренъ и честенъ, всекадѣ намѣрва Божѣхъ тѣ помещь. Ісмаилтани тѣ доведоха Іосифа въ Египетъ, изведоха го на тѣржище то, и продадоха го на Пентефрѣхъ, най знаменитый Господинъ въ Царскій дворъ. Іосифъ послѣгвалъ е на Господина си най вѣрно и честно. И за то мѣ благослови Богъ всакохъ работѣ да напредѣва благополучно. Неговъ Господинъ много го возлюбилъ, и не е допушалъ дрѣгомъ никомъ да мѣ послѣжи о скенъ Іосифа, комъ то придади сичко то си домоострѣтелство.

Всекадѣ са намѣрватъ злонравни и развращени челоуѣцы. Іосифъ е былъ особито красенъ (хѣбавецъ) юноша.

Пентефрѣева та жена понеже е знаела, дѣто Іосифъ исплава оусердно и точно колѣхъ тѣ на Госпожа та си, помы-

*) Раскжсалъ.